

Jullunchen

Förr var det vid den här tiden på året vanligt att man bjöd kunder, anställda, investerare och andra man genom året haft kontakt med på jullunch, ofta i form av ett klassiskt julbord. Idag har kostnadsbesparingar och effektiviseringar (och, för att vara ärlig, andra prioriteringar hos folk i näringsliv och förvaltning) dragit ned på den aktiviteten.

Men för 25 år sedan, vid millennieskiftet, var det fortfarande en självklarhet. I min bok "Röster från obestämda platser" skildrar jag hur bokens huvudperson Martinus får möjlighet att diskutera några av sina karriärsväl med en affärskollega Paul under en jullunch. Det är i slutet av december år 1999 och platsen är julbordet på Grand Hotel i Stockholm.

Millenniets sista jullunch.

Martinus inviterade Paul på jullunch. De valde, efter gemensamt överläggande, Grand Hotels veranda.

Det anrika hotellets foajé är en glänta, där exotiska djur dyker upp för lek, slagsmål och parning och sedan försvinner igen in bland buskarna. Vill man veta vem som diskuterar affärer med vem, vem som är på väg att rekryteras, vem som sonderar möjligheter, ska man sätta sig en förmiddag i en av de mjuka sofforna. Den kände aktieförvaltaren dricker kaffe i matsalen med storföretagsledaren. Är det insiderinformation de utbyter?

Rekryteringsfirman Korn Ferrys bäste huvudjägare bjuder en ung man på en lunchdrink i baren. Du vet att han är divisionschef på ett större verkstadsbolag, och du har just läst att det bolaget fått en ny VD. Är det fråga om en åsidosatt chef som nu vill undersöka sina möjligheter i ett annat bolag?

Tre män i mörka kostymer pratar med två andra, som mest lyssnar, vid ett avsides bord och hela tiden skjuts pappersbuntar, sammanhållna med spiralbindning, över bordsskivan. Ibland bläddrar någon av de två tysta männen i buntarna. En konsultrapport? En investeringspitch? Man kan uppfatta en diskret logotyp från en känd London-baserad investment bank tryckt med upphöjda bokstäver på pärmen.

Allt detta händer i Grand Hotels foajé och senare kan man läsa om mycket av det man sett i affärstidningarna.

Det finns egentligen bara en plats som kan konkurrera med Grand Hotel i det här avseendet och det är Bobergs matsalar högst upp i NK-huset.

Men de serverar inte julbord.

Efter den första rundan, huvudsakligen olika inläggningar av sill och ägghalvor, och till det en snaps från Ödåkra, tog han upp sitt ärende med Paul.

”Du vet förstås att jag lämnar styrelsen i Sederhjelmstiftelsen?”

Paul hade just satt tänderna i en bit hovmästarsill och sköljde ned den halvtuggad med en stor klunk Carlsberg Hof, innan han svarade, fortfarande med lite sill i munnen.

”Jo, jag hörde. Du fick som du ville.”

[Paul och Martinus fortsätter att prata om styrelsearbetet i den ideella stiftelsen Karl A:son Sederhjelm. Dags för andra besöket vid julbuffén.]

Syltan, skinkan och några små, lättstekta, prinskorvar landade på tallrikarna. Det var mer folk i restaurangen nu och de fick stå en stund i kö vid det upplagda julbordet. Två äldre damer läste noga på lappen som stod vid varje silverfat, och brast ut i små rop. En kraftig man i fyrtioårsåldern, som fram tills nu uppenbarligen mest fokuserat på de flytande beståndsdelarna på julbordet, tömde nästan hela fatet av gravlax på sin tallrik och fortsatte mot dessertavdelningen. Både Martinus och Paul stod över köttbullarna.

Tillbaka vid bordet var de avätta tallrikarna borta och en ny glasskål med små snapsflaskor omgivna av krossad is, stod på bordet. Paul fyllde på mer öl till dem båda och Martinus slog i mer snaps.

[De fortsätter sitt samtal, äter av julbuffén och blir till slut rätt mätta. Paul gör ett avslöjande.]

Paul sköt ifrån sig den tomma tallriken och snabbt var en av servitörerna framme och plockade bort den.

”Det jag nu berättar får du aldrig föra vidare, Martinus. Jag vet, från säker källa, att vår käre styrelseordförande är övertygad om att vi står inför en total katastrof vid tolvslaget.”

”?”

”Du måste ha läst om dom! De som tror att allt kollapsar när vi går in i ett nytt millennium, och som därför förbereder sig för överlevnad. Bygger

förråd med mat och förnödenheter för månader. Installerar egna elsystem och alternativ uppvärmning. Flyttar ut från städerna. Köper skyddsutrustning, gasmasker, till och med vapen!”

”Vapen?”

”Det är klart! Om det blir brist på mat, vatten, medicin ... vad tror du då de som drabbas gör om de får veta att det finns lador och bunkrar fyllda med allt detta i händerna på rika privatpersoner? Vapnen behövs för att försvara sig!”

”Och skulle ...

”... vår hedervärde styrelseordförande, en av landets mest välkända jurister, ägna sig åt detta? Jovisst! Han har byggt om sitt lantställe på Värmdö med underjordiska förråd, elverk, skyddsrum. Gjutit, armerat, snickrat och byggt. Han och familjen kan nog stanna där ett halvår utan kontakt med yttervärlden.”

Martinus kände en stor lättnad över att han bestämt sig för att lämna allt detta.

[Det gamla årtusendets sista jullunch avslutades med utvalda ostar, några små kex och kvittenmarmelad. Nästa gång, om det blir någon, befinner vi oss ett helt nytt millennium.]